

СОЦИАЛИСТИЧЕСКА ТРИБУНА

Един брой
1 лев

Седмичен орган на Окр. Комитет на Социалдемократическите организации,
ВАРНЕНСКИ ОКРЪЖ.

Един брой
1 лев

АБОНАМЕНТ: за година 40 лева; за 6 месеца 20 лева;
за 3 месеца 10 лева.
ОБЯВЛЕНИЯ се печатат по 50 ст. кв. см.

Всичко що се отнася до вестника да се изпраща на ад-
рес: Социалистическа Трибуна — клуб Борба — Варна.

ПЪРВИ МАЙ 1922 год.

Първи Май — ден, в който Майката-Земля, пробудала се от мъртешкия зиен сън, в пшпност и красота поднаел своите чаровни дарове. Слънцето обляло лее по земята животворящи лжчи. Целия мир е изпълнен с трепет, радост и творчество.

Първи Май — ден на буйно бликащата жизнерадост и сила вечно млада природа . . .

И ето на този ден празнуват ония, чийто живот е бил само страдания и труд — пролетариите, които по силата на една обществена наредба, провъзвждат с своите мислици и нерви всички земни блага, за да се ползват от тях щещата капиталиста. — Каква чудовишна обществена наредба! Творците на всички земни блага тжнат в мизерия, страдания и сълзи, за да живеат в охолство и разврат ония, които не работят, но притежават средствата за производство — буржуаията.

Противоречието в интересите на тези две класи е ясно. То дава картата на съвременната безпощадна и сурова борба, която води пролетарията за своето икономическо и политическо освобождение.

Борба за живот и смърт. — Тази борба изживява историята и на последните дни от нашето време.

Последната всемирна война, като унищожил колосални материални богатства, хвърлил в още по-голяма мизерия работните маси, при това изостри още повече противоречиата в интересите на двете класи — изостри и классовата борба помежду им. Но всемирната война разкажа и маската на доброжелателство на буржуазията, с която маска по някога тя излизаше пред масите.

Сега вече голямата истина се наложи на всички: Буржуазния порядък се руши под тежестта на своите собствени престъпления, той е вече вреден за културата и цивилизацията на човечеството. Той вече е стар и грохнал. С необходимостта на природен и исторически закон, Социализма трябва да го замести.

Проникнати от съзнание и просвета, работните маси в целия свят, под знамето на Социализма водят гигантската борба срещу буржуазията и нейния строй за своето и на цялото човечество щастие.

Гигантски дубоуб; друг какъвто историята не познава: на еднака страна са застанали всички ограбени, унисени, окърбени заедно с Наука и Култура, на другата страна — гребителите на човешкия труд, причинители на страдания — гнет и разврат заедно със своите тъмни спод-

важници: невежество, реакция и мракобесие.

Изпитан е въпроса: Кой ще победи? —

Знае се: Днес е Първи Май. Ден на великото тържество, на творческите сили, на вечно младата природа — ден на победата на светлото начало над тъмното. Да, социализма, чийто олицетворение е всичко жизнено, светло в битието и мивота — той ще победи!

Това се вече знае и чувствава от всички. В няколко само години картината на стария гребен свят е изменена. Обозрете мисленно света и ще видите и почувствувате, че Социализма вече побеждава и ще победи окончателно!

Да, днес е празника на тържествения възходящ социализъм.

Днес е Първи Май!

И все пак за да се оправдае вечната истина, че щастиего се блъдъва само с големи блуждения и страдания, вместо да се обединени всички сили на пролетарията, те не само, че се разединени, но сж в братоубийствената война на самозатребленосте.

Духът на Каина витне всред разделените лагери на работните маси.

Срещу изпитания, здрав, просветен социализм на западна Европа от 3 години и повече се е на хвърлил явно и тайно болшевиизма с некротото намерение да го унищожи.

Помрачен и озлобен от своите неуспехи болшевиизма сипе проклятие против социализма и го обявил недавна за най-подъл и коварен враг на работничеството.

Големи грехове има болшевиизма пред съда на историята и науката.

Но в навечерното на 1 май, в който ден, на социализма бе завещано от великия Маркс, да въздигнем бойния зов: „Пролетарии от всички страни съединявайте се“, болшевишкия Каин, подгонен може би от своята съвест се отирава за Берлин. Тука той се срещна с два големи работнически лагери, които той клеймил и поварил, като врагове. Тука болшевиизма дойде не само да разкае и просвети от съзнание и още е окърванени от братска кръв раце. Но все пак той — дойде в се пожарил пъти за сближение и споразумение между враждуващите братя.

Така Първи Май, с своя боен лозунг за обединение на работниците от всички страни — ще добие отчасти тази година своя дълбок смисъл и значение. Дано тжгодишния Първи Май

е началото на отрезвяването и разкаяването. . .

А у нас поставената под опекунството на руския болшевиизм тесния са наистина все още не-ажнодедни. . . За тях още трябва време да порастнат, за да разберат и себе си и времето, което жестоко ги подиграва. Предишания им от болшевишките „единен фронт“ се изрази в единен фронт с мракобесиего и реакцията на дружбатаме. . .

Но днес е Първи Май. . . И най смее снизходителни към тях:

„Прости им, господи, защото не знаят, какво вършат.“ —

Наистина тжгодишния 1 Май буди много надежда, че дошел е вече краят на това царство кърваво и грешно на подлост и разврат и зло безкобесие.“

За да дойде другият строй — царството на вечната пролет в живота на човечеството — царството на Първи Май — на Социализма.

Да живее първи Май!

В. Т. Чобанов.

Нашата партия и другите.

Когато преди две години азния карьеристи се баха запретидали да пещат партията ни и да я продават на спекулантите с идеите на социализма и мизерията на хората, някои по-слабодушни стари продали наши другари се баха разтжжжили, че партията загива. Партията загива!

— Не! Да загине партията ни, — значи да загине умът на България, пулсът на българския обществения живот, короникват на политиката ни. Да загине партията ни, то значи да загине истината в тая грешна българска земя. Защото, кой до сега е сочил вервите и сигурни пжтица на българското развитие, на българското щастие? Кой е предвиждал и предупреждавал българските нещастия? Защото, кое сърдце е трептало в унисон с българското, чия душа се е откликвала на българските страдания, кой е бил и е апостолът за спасението и освобождението на българските многострадални народни маси? Хищният народняк, който злораздствува с хорските нещастия и вазира удоволствието си в хорските мжки? Либералът, който олицетворява в себе си джржавния разбойник? Демократът, той маскиран плъчкаджия, който кокотичи на лево, а сжтрудничил на дясно? Радикалът, това несконосно сукалче, което чрез власт джра да расте? Дружбашият, тая конденсирана престацияна, издагната на власт от слепите истинисти на българското племе, за да краде, развратичи и скверни и последните цениа останки в българския поруган храм? Теснякът — комунист, той негласен сждружник на всяко разбойнишко управление, той продажник за чужди каузи, тжргаш с най светлите идеи на човечината, това изчядно на българското скудоумие? Кой. . . Истината не загива, защото тя е вечна; социалдемократическата партия, като Феникс, се изправи от пожара, защото, що нейни престъжни синове и приготвиха, по-млада, по-мошна, по-бойка, по-готова за борби за българската обнова, за българското щастие. И България

няма да загине в бурното тжмно море, по което плава нейният нещастен кораб Един фар свети и сочи спасителния бряг — социал-демократическата партия. Роак пощии разбойници, от народняка до комуниста, се мжчат да огжят тоя фар, за да плячкосват на тжмно още нещастния кораб, но фарът свети. Един ден, и близко е тоя ден, корабът ще дойде до фара и светлана ще огрее неговите пжтици. А светланата е истина, свобода, щастие.

Първи Май е, — деня, в който трудът си почива и, като си почива, показва своята сила. Първи Май е, — деня, в който работничеството от целия свят празнува стара борба и въжвества нова — борбата за окончателното освобождение на опржсканото с кръв човечество. Първи Май е, снемете шапките си и вице, българските нещастияци, защото социал-демократическата партия и вам възвещала щастие. Нека майска светлана озари вашия помжтен поглед, за да видите истината и поанете вашия искрен защитник. Стига вече престъжни демагози са заблуждавали вашия ум, са развръждавали нашите чувства, са смущавали вашата душа. Прозорете и вижте, що говори историята, що казва животът!

А каквата история на нашето свободно съществуване казва, че откак са се явили, всички наши буржуазни котерии, са само грабили джржавата, скубали народа и разорявали страната; че всички наши буржуазни сборища: народняци, прогресисти, демократи и либерали, са не партия, а тайфи за ограбване народа, политически банди за разхищение малкото богатства на страната на, бюро за джржавни плячкаджилжк чрез власта. Едпо време, преди 50 години, българският народ води борба за свобода. Вашите на деекпашните хищници, разните чорбаджи тогава, предатолетвуваха пред турските власти и издаваха народните водачи. Котленски чорбаджи наплелетиха Раковски и баца му и ги пратиха в затво-

ра; еленски чорбаджии издадоха Мамарчевите катилковски ежажклатници и ги провесиха на вължето; поп предаде великия апостол на свободата, безсмъртният Левски. Сивовите днес правят същото — те залагат Вължария и развалят на кръст цял народ. Защото, как можем да наречем великото престъпление на тия котерия, войните по те водиха по всички фронтове от 1912 г. насам, ако не предателство към интересите на българския народ? Защото, как можем да окънем тяхното глупаво поведение през време на войните: когато народа ни се биеше и изнемогваше по бойните полета, те грабеха в тили, устройваха оргии и... славословаха Фердинанда, убиеца на Вължария? Тая говори историята; а тя още не е казала своята тежка дума.

Ами животът?
Той е резултат на тяхната авантюристична и грабнива политика, огледало на техните дела. Когато човек рече да подари признанието на сегашните български нещастия, на българската поруга, на днешното тежко, неподделено и пълно с опасности наше положение, като низ се изпречват пред него престъпните дела на тия грабниви котерии, онак морална и умствена тъпота, която е съпътствувала всемо тяхно дело, грабнивите инстинкти, които са го предизвикали и ръководили. И когато днес повалена Вължария дири път да налезе из пропастта, в която я хвърлиха, те не са способни да ѝ помогнат. Напротив, те правят ежжузи, за да поемат на ново власт, та да дообработят, що тайфата на Стамболийски остави неограбено. Защото, в името на какво се готвят тия вчерашни грешници да управляват Вължария? С какви лозунги излизат те да се борят, за да свалят престъпната дружбанина? Каква рецепта те препоръчват за лекуване раните на тая страна, които те я нанесоха? Ред и законост? Какъв ред? Да не би она ред, по който Фердинанд едно време ги викаше един подар друга да управляват и плякосват страната? Той ли? Ха, тогава потрайте гълъбчета, потрайте още мляко: редът на Стамболийски не се е сръдрил, па и зад Стамболийски чакат нови хиени, тесняците. Потрайте, защото срещу вашия единен буржуазен фронт, тесняци и дружбани вече приготвиха своя. Интересен двубой се иницира за съхраната черга на българина, двубой между шакали и хиени! Как всичко е отратително до погнус, ако да не беше страшно, как всичко е престъпно, ако да не беше опасно за съществуването на нещастната страна. В един момент, когато навън хората се готвят за всички събития, които носят спасение на човечеството, у нас дружбашката реакция се мляна да убие и последните оцелели сили на народа; теснячката демагогия продължава да прищипва тоя народ, да отгънява вниманието му, да парализира борческата му енергия и да крепи вилнещата реакция, или да пропраща път на реакцията на старите буржуазни влаци. Срещу всичко това, що трови жипота на страната ни, срещу реакцията, която души и реакцията, която иде, срещу агент-прово-

Общината, социал-демонстрациите и комунистите.

Управлението на буржуазията в общината, всекиму е известно и резултатите сж ни лице: финансов банкрут, стопанско разлуто и насаждаие чиновническа корупция. С една дума — анархия и гешефти по всички направления и никаква грижа за нуждите на бедното население, което само от време на време, когато има да се правят избори се величае, правят му се всевъзможни обещания чрез програми и платформи, които още на другия ден се забравят. С една дума, пълна некадърност в ръководене общест. работи.

Ний, социал-демократите, в своите агитации винаги се стремим да се разберем от насите, че общината е институт, който при условията, в които се намира, може да задоволи известни нужди.

Ний вием, че общината не може да освободи работ. класа от наемническото положение, в които се намира, но ний също така вием, че общината чрез едно разумно управление може да направи доста за намаление материалната, духовна и нравствена мизерия.

Работническото не е виновно за нещастията, предрасядащите и куп отрицателни качества, който притежава. Защото, она който се ражда в буржоа, който расте на улицата и булбука като дете, който се живинтава в кръчмите и кафенетата като младеж, неможе да бъде виновен за своите недостатъци които му носят мизерно съществуване и затвърдят политическото му и икономическо робство.

И тук е величието на социализма, че от тия неволи и груби работници прави вжигатани и образовани граждани, които разбират и цвят не само своите граждански и политически права, но разбират и своите професионални и класови интереси и, които чрез своите организации се борят по вече като човеци и бунтуваща сътъпа, а като съзнателна и разбирающа своята историческа роля, класа. Социализма никде и никог не си служи с демагогията и лъжката, защото знае, че тия средства може да донесат временен успех, но те нищо не допринасят за проветата и самоосъзнанието на работ. класа.

Иехождайки от тия разбирания, социал демократическите представители в общината винаги се стремят за постигано на равни и възможните за момента придобивки, които биха намалили материалната и морална мизерия на работ. класа.

Всичката тая деблоат на социал демократите доскоро бе такуваща от „революционните“ комунисти, като дребно-буржуазни реформи. Когато социалистическия ммет на гр. Клявляжк кааптира и докара вода, те се смелха и казваха, че това е неуждно за работ. класа, като чеми тая класа има всичката възможност да задоволява своята жълда с вино и бира. Когато преди войните още нашите общински охветници настояваха за разро-

шение на жилищната нужда да се построят работ. домове с ефтен наем и за целта да се япшат суми в бюджета, комунистите отказваха тия кредити под предлог, че не могат доверие в буржуазията, която цела да краде и щом това е така нищо не бива да се прави за облекчение тежкото положение на работническото, до като не дойде социалната революция. А в последствие, разбраха комичното си положение и предлагаша за демагогий фантастични суми предварително уверени, че няма от къде да се вземат. Това вършиха, като епоидия. Като управляващи на равните комуни, тяхното положение е още по интересно. В агитациите си обещаваха пред масите, че мед и месо ще текат по улиците, че опромасите ще отидат в къщите на богатите да живеят, че няма да работят, че ще получават хлеб, дърва, сирене и пр. безплатно, макар московските теици да им запovedваха, щото общините да ги пазват като позидия, от гдето да се атакува централното управление. И какво направиха? Лека да види напредко, какво тия бабанти извършиха в блажепопочивната Варненска комуна, в която година и лепо бяха господари. Те не само тргнаха по стъпките на досегашните буржуазни управления, но в известно отношение ги надминаха. Най вярно, тия доброжелатели на работническото изгониха всички работници в общината, за да навалят своите партизани без оглед на цена, или способности. Комунистическия ммет се показва много по привързан към раскоши и шарвата голема реформа бе, да се доставят меки мебели и люлеци се кръса, а втората да се купи нов фойтон и черни атовци за негово „пролетарско“ величие.

Кде оставаха големите обещания на работническото? за отоглението, за проветата му, за децата му, за чистотата, за жилищната крива и пр. и пр.? Едно големо нищо. Почнаха с широка отпашана политика, а вършиха с червени пиерки и ренички. Направиха голем бюджет, в който се предвидяха много работи и не се направиха нищо. Учишницата им бюджет в това отношение ще остане пометник на комунистическата демагогия и лъжа.

В тоя бюджет се предвидяха и бяха утвърдени, ототици хеляни левове, за ученически амбюлатории, библиотеки, дрехи и обуца, ученически пособия и пр. и пр., а комунистите изразходваха за тия насжидии нужди рмешини суми от десетини и ототици левове, много по-малко от колкото разходваха най реакционерите буржуазни общински управления.

Комунистите томи вършеха като управляващи в Варн. община. Днес като оповидия поведението им е общо по интересно. Като най оняна група вместо с една разумна политика да направят управляващи блок да задоволява нарезните нужди на работническото, те всащо правят да не се постигне нищо: бойкотират комисии, подигат всевъзможни въпроси немащи нищо общо с работ. интереси, правят скандалии, държат нишому неуждни демагогски речи, пълна с правна революционна фразология. По всеки въпрос напечат и величат, като платени агенти, руската съветска република и че там според тех речико на народ и че работ. класа блаженствувала. В охмет така ли е? Сега пезинското положение в съветска

Русия е разбулено и всеки работнич трябва да се заинтересува и го проучи, защото правата българската поговорка „на прехвазени ягоди е голема кошница не ходи“. Истинското положение в Русия на кратко е следущото: Там има единтелигенска между-народна олтгар хия, която в името на пролетарска диктатура е отгнала всички права на работн. класа, даже и тия е които тя се позиваше в режима на цар Школар. Работн. класа в Русия нема право на свободни оидицилни вдружения, на избрании, на почат, на атачка. Работниците имат право само на „мълчат и не разсуждат“, да работят и гвадуват, да бъдат ождени от чрезвчайка, да пълнят затворите, и да мрят като мухи от глад и болести. Това е бошевишкия рай, за който се борят техните агенти в Вължария.

Ний социал-демократите не познаем такъв рай. Ний се борим за пълното освобождение на работн. класа не само от буржуазното владичество, но и от всекаква диктатура, каквото име и да носи тая. За това и днес на 1 май, великия работн. празник, напомняме на Варненското работническото великати истина, че докато не се освободи от влиянието на чужди от неговата среда демагогии, и докато не се подготви самб за великата историческия задача, която му претостоя, да преобразува и ръководи обществения строй, до тогава нема да има спасение. А тая подготовка ще стане оемо чрез организация и съвняние под знамето на освободителния социализъм; тоя социализъм, който води масите към свобода, равенство и благоденствие.

М. Стефанов.

Има ли в Русия комунизъм?

На тоя въпрос, като виема повод от препечатаното в *Радиона* от *Кориере дела Сера* интервю на *Раковски*, *Работнически вестник* (26 IV) отговаря:

„В него (интервюто б. н.) напр. се чете, какво Раковски би казал буквално, че „комунизма никог не съществува в Русия.“ *Раковски не е могъл да каже подобно нещо, защото то би било безпредметно* (б. н.). *И Раковски и всички болшевики сж твърдели и твърдят, че победата на работниците и селяните е един етап към социализма и по сепне към комунизма.* (п. н.)

Теснячкият лист прави едно много дивно признание, което даже надминава това на Раковски направено шред *Кориере дела Сера*: за него е *безпредметно* дори да се говори за комунизма в Русия. Но органа на комунистите отива по-нататък, като твърди, че не само комунизма не съществува в Русия, но че той за самите комунисти, нека си поусложни е ирива на ежкия Раковски, е *един отдалечен мит*. Защото според новата „теория“ която обжркалили се нещастен редактор от „Работ. вестник“ на бърза ржна оспода, комунизма ще дойде „по-сетне“ от социализма, което значи, че последния се явява необходим етап към първия.

И сам Марко да беше останал от гроба не би разбрал за какво оботвено тука остава дума и „марксист“, или пообжрклии бржват тия глупости — Интересно е, обаче да се види, как тая нова бомба, която „вождовете“ хвърлят в етадото си ще се повертае от мамелюците. 7ап.

Кооперация „Социалдемократ“ — Варна

Ул. „Драгоман“ и „Пиротска“ — телефон № 185.

Клонове — магазин: Провадия и Ново село (Провадийско)

А П Е Л

към всички членове на кооперация Социалдемократ.

Другари кооператорки и кооператори,

Месец май е кооперативен месец за кооперация „Социалдемократ“, месец за кооперативна агитация и пропаганда.

Вие действителни работници на нашето свободно кооперативно дело — на работа! Не оставяйте позната Ваша къща, близки Ваши семейства да не посетите и займите членове на кооперация „Социалдемократ“. Убедете ги да вникнат същественията си само в кооперация „Социалдемократ“. Вложете при кооперацията си употребяват изключително за борба против спекулата и за намаляване на скъпотиите, като с тях се доставят стоки направо от производителите и се предават непосредствено на консуматорите.

Днес имате най-благоприятни условия да пропагандирате задачата на кооперация „Социалдемократ“. Тя е ваша скръбна задача. Вред бушуващата стрелна спекула и неогладана до селска ситността, кооперация „Социалдемократ“ с която чрез своите магазини и фурни давате и дава най-доброначествени стоки, най-вкусен и безпримеси хляб, вятно топливо и облекло.

Тя е вашата гордост тун. Цялата нейна дейност върви към нултивирание чувства на солидарност, преданност, общо дело и социална справедливост.

Крайната нейна цел е: от организиране на консумацията да премине към организиране на производството. Тя сочи международното съгласуване на работническата кооперативна дейност като на средство за овладяване икономическия живот в държавите и премагане условията за скръбстване на стопанските кризи.

Затова наложително е цето кооперация „Социалдемократ“ да има подкрепата на всички трудници се, нито какви под безмерната експлоатация с предметите от първа необходимост

Време е да се сложи край на анархията в обмяната и стопанския живот на страната, от която анархия само спекулантите търсят богатства. Затова ще Ви кажем да станете активни членове на кооперация „Социалдемократ“, като удвоите нейния босемашен капитал и утроите вложките ѝ.

Напълно постигната задача, напред!

От Дирекцията.

В ада на душата ми.

Сървина в къта на тъмната стал пад таяста на своята мъжа, аз се вървах с широко разтворени очи. Аз гледах безбрежното море на свръхта. Бурята на съмнениято бе разярила неговите напелени вълни и те се плеснаха в душата ми и силчаха от скалите ѝ не пясък, а едри горещи сълзи...

Жената човек ли е, с човешки нужди и достойнство, или е самка пужда само да възлоти, възпроизведе и отгледа мъжа, за да може той пак да се отдаде свободно на идеали, наука, изкуства и култура? Не са ли съгласни всички учени, които тай ожесточено спорат по други въпроси, по въпроса за предназначението на жената? А вековното примирение на жената не поязва ли, че и тя е съгласна с тях?...

И аз потвах все повече в ада на своята душа и мъжете ми ставаша все по — непонясни.

Изведнаж демонът, той презрси Божи служител, застава пред мене. От целото му същество грешка пламци и пръснаха мрак около мене. Аз позпах в огнените му очи състрадание чуждо на хората и той заговори: „Защо, защо отпадна ти жена? По върваш ли в мене, преврещи от Твореца, за туй, че не съм се задоволил с дадените ми готови истини, а съм се взел сам да ги проверя, изследвам и сам от покорен роб да стана творец? Не бях ли аз, който показах на Адама дървото на познанието, който научих Ева да твори по образ и подобие Боже, който откривах същественни огни от ада, за да го дам на човечеството; не на меп ли се даджи да блът те изгонени из царството на животните — рая и таясчати в нята на културата; не аз ли съм събуждал винаги роба?

— Да, аз покросителя на човечеството ти говорих:

Не са профаните на човешката наука, които знаят, какво Бог е вложил в природата на жената, защото на мене бе вложено, при виродяването, да умеся калта, от която Бог сътвори чистите двамата човеци. Тогава без знанието на Бога, аз вложих в тая кал, скръбното и дребното на истината, без който човечеството още би живяло в рая между животните и не би дозирало всичко онова, на което се радва и което го издига, като човек и творец на културата. Прочие, помни моя завет, чрез който сам се освободих от робство и който завещах на всички роби: Съмнявай се в настоящето и вложан с познанието гордо и смело се бори за свободата си.“

И от целото му същество грешка пламци и пръснаха мрак около мене...
Д. Ж. Янкова.

Социализъм и просвета.

Голяма част от народните маси, особено от трудниците се маси; от ония, които от тъмни вори до тъмна вечер са на работа; на които не остава време да доиспалт за своя хал и световната наредба, — тия маси, той работен народ, останал непросветен, ож най-подождящата аудитория на демагога. Те най-лесно се поддават на неговата агитация и най-лесно се увличат от щедрите обещания и от примамливите картини, които той неуморно рисува пред тях. Поради липсата на правилно схващане на световните събития, те, непросветените, немогат да направят строга разлика между възможното и невъзможното, между мъжата и вълудата, от една страна, и правата и честна множи, от друга страна. Те сако съвкупно долавят, че мно-

го неща не вървят тъй както би трябвало; те чувствуват ожно страданията, на които са издояени и миверията, в която живеят, когато в същото време други, едно малцинство, прекарват в доводство и охолан живот.

В техните души се ражда злоба, ненавиг; в тях почва да кипи негодуванието или пак маоткина отчаяние и таяна агитация. Те са склонни лесно да се предадат на вълнения или бунтове, или пак да оставят живота да си тече се тъй, както е вървел, заткавайки те самите се по-далбоко в мизерията.

Тия хора се трудно поддават на проповед, която им рисуна светли перспективи, шастливо бъдеще, но които същевременно не премълчават, че да се достигне до там, трябва да се мине дълък път на постоянни ежодневни борби и страдания. Те се отвърщат от тия искрени думи, на да се предадат толков по-лесно на саблващата от демагогските обещания, които онемат небвонния рай на земята, който предет-вят влизапето в него за много лесно — само един спок и ти оя в него! Далеч зад тебе, като тежък оян остава след това минатия в тего живот.

Разбира се, че обещания рай не настъпва тук дозу на земята, затова пак проповедниците му са си свършили работата и оиели хубаво кошницата. Ония, които са се взели подире им, нека продължават да теглят хомота на живота; тям им е се едно.

Последните години на нашия живот, през войната, а особно след нея, дадоха богата жетва на демагогите от всички нюанси. Наотрадаите се маси се влекоха подиреди и други, за да западнат в края на краищата още в по-лоша пщета. Само просветения ум може да схване истинските насоки на живота, само той може да разбере, че подобренията не могат да станат отведнаж, живота не може да се преобрази на 24 часа. И само той може да се отгаде на упорит труд за извоюване на един по-щастлив живот за всички, които работят и ожаждат блага.

За да се проонгит масите и направят годни за такава упорита и трудна борба, ще трябва да се работи върху тях дълго и системно.

Неуспехите не бива да отчайват работниците в това поле; не бива да ги отчайва и тичането на масите след тия или онии демагози, — те пак ще се върнат. Искренната дума, правата и разумна мисъл ще пробият един ден мрака, който обхваща непросветените им души и те ще влят, где ож били техните врагове.

Тя тоджи и неосияна работа е вършила в нашата бедна страна от край време социалната демокрация. Тя и върши и ще и върши и винапред безумно, тихо, бавно, системно; без да се тревожи от неуспехите и разочарованията; нито пак да сива до разбиранията на тълпата или да се нагажда според нейните настроения.

Но е далеч времето, когато и в тая страна ще се разбере, кой е върхния полезна работа, кой се е грижи за своя по-малки рай и кой е гледа да го изкористи за лични цели.

Прочие, нима всеки социалдемократ се провинил от всякото значение на просветата, нека се отгаде на пол, нека заработи е жар за широкото и разпространение между ония, които ож само ягани досега и нека бъде сигурен, че той тъй работи най-добре за социализма и за неговото тържество. Д. П. Н.

Съюза на социал. младеж

Както в биологичния мир на младия организм се пада великата задача за смърщението на вида, в обществото младежта е, която играе тая рол. Един обществен организм, прочие, за да гарантира по пята-ткъ своето съществуване е длъжен у себе си да откърми младите сили, които ще го обновят, ва да продължи борбата в своя жизнен път. Тая грижа съставлява първата и най-голяма задача на всяка общественна организация. И онал общественна организация, която не се прописне от големото ѝ значение, без друго е осъден на смърт. В борбата за живот учава само тия, които са се приспособили към нея.

И политическите партии, като обществени организации, не са вни от рамките на тоя закон. И те трябва да се грижат за откриване младите сили, които да продължат борбите им. Не неправат ли това и тия же сполетя същата участ.

Тая задача е необходима се скъпа от всички наши партии и с едно удивително за природата им усърдие, те пълзяха да дирят младежта, да я върнат в своите редове, като по такав начин направят себе си по-годни в живота.

От тогава се започна и онова бесно надпреварване в основаването на младежки групи, в което дори партиите, които в миналото е възмущение говореха против опартизианването на младежта се стремят да държат първо место... Дали, обаче е промената само на въстава си старите партии ще успеат да се заврешат, това е друг въпрос.

Младежкото движение у нас, като самостоятелна организация се яви сравнително късно. Бвва миналата година се положила основите на Съюза на социалистическата младеж. И той действително за нашето движение е нещо ново. Това не ще рече, обаче, че у партията в миналото е липсвала организацията на младежта. Наопаки, още в най-ранните години на нейното съществуване, младежта е била естествен непл кадар. Назогаието „кружници“ където се възпятаха най-добрите сили на българския социализм беха първите културни организации на социалистическата младеж. По-сетне, додхоха борческите дружества, изнянади като реакция на пакостната пропаганда, водена от българските патриотари, под непросветелството на училищата, власт и гимнастическите дружества. Тогава, обаче, социалистическото движение беше в началния фазис на своето развитие, неговите сили беха слаби, за да могат да се късат в самостоятелни организации.

Но след двете войни, в които бх старците „родилници“ проиграха всички свои шансове за по-щастливо бъдеще, се почувствува едно голямо засилване на социализма. Движението нараства и обособява се в различни и по-вече организации се яви естествена необходимост. Освен кооперативното и синдикалното движения, които силно се разрастнаха, като в организационно отношение важнежа съвършено самостоятелен живот и политическото движение излязи от себе си две нови организации — женският и младежният съюз.

Появяването на последният обаче закъсне, поради раздорите в партията и нейното отслабване след излизането на самозваните „левяри-коммунисти“, позатуй нж то се оформи като чисто социал-демократическо движение, без никакви коммунистически тенденции. То се роди в мо-

мента на най-ожесточените борба, между социалисти и комунисти и израстване в тях борби. Сюзът на социалистическата младеж при нашата партия днес, можем да кажем е достатъчно стабилизирана организация. Здравно и непоколебимо социалистическата младеж отстоява партийните позиции и взема живо участие в почти всички партийни акции. Само за една година той удвои броят на организациите и членовете си, ржст за такава млада организация естествено завиден. На какво се дължат неговите успехи? Добрата организация и предаността на членовете му, ето едно от най-главните усло-

вия за преуспяването на едно движение. Нашата организация не е свършена по не може в едногодишно съществуване да се усъвършенствува; за нашите бужди, обаче, тя е достатъчно добра. За туй пак предаността на членовете ѝ стои по-горе от всякава похвала.

Но за успехите на нашето движение не по-малко влияят и обективните причини. Ние сме организация на социалистическата младеж, и успехите на общото социалистическо движение не могат да не се отразят и върху нас.

Крушението на болшевиизма по всички линии, което освободи от хищническото сжестояние, бедствуващите

маси, чаващи в напреженото си от него, като по някакво чудо своето извабление, главно помогна за това. Голяма част от неговите последователи се връщат под гордото знаме на социализма. Старата вяра в силата и способността на демократическия социализъм чрез неговото бавно проникване във всички области на живота, като направи последният по сносен и по такъв начин подготви условията за новото общество, пакъво се възвърна у масите и силите на социализма закрепват. Това обаче става много мъчно, като даже срещу болшевиизма слабост започва да се надига макар и

времето силата на реакцията.

На социализма предстоят нови непоносими борби; от тях няма да липсва и социалистическата младеж. На нея се пада тежката задача да смаже новата отгратителна рожба на капитализма-фашизма. И на великият ден на труда тя високо ще надигне гласа си против той нов опит за гавра с бедствуващия народ и ще манифестира своята готовност за борба.

Краткото съществуване на младежкия съюз, доказа неговата необходимост за движението; всеки ден тял необходимост се чувства по-силно; нека подпомогнем всички неговото закрепване!

Ц. К.

КООПЕРАЦИЯ СОЦИАЛДЕМОКРАТ, ВАРНА

ул. „Драгоман“ и „Пиротска“ * Телефон № 183.

Клонове: Магазиин Провадия и Ново-Село (Провадийско)

Гражданки и граждани,

Пристигнаха в кооперацията „Социалдемократ“ и се продават най-износно

разни големини

АНГЛИЙСКИ ХАСЕТА

и количества

Разните видове и качества

ОКСФОРТИ-ЗЕФИРИ

европейски и наши

БЕЛЕНИ ПЛАТНА и АМЕРИКАНИ

АНГЛИЙСКИ САТЕНИ

КОЛ-АСТАР, ДЖЕПЛИЦИ И ДР.

(за мъжки и дамски дрехи).

(за шивачите).

Тази седмица пристигат най-любимите сега на всички красиви

сандали, пантофи, чехли, скарпини и боти

черни и цветни.

Коста Караиванов

АДВОКАТ

ул. Преславска, 41. Телефон № 119
ВАРНА.

КНИЖАРНИЦА

Б. Блжсков — Варна.

по случай I май празника на труда, книжарницата е затворена през целия ден.

Продава

се фурна с две стаи за живене, овещна градина около 1½ декари в „Сос Сивес“. Спориазумение при Н. В. Тотев.

Васил Т. Чобанов

АДВОКАТ — ВАРНА.

Писалище при Мировите Съдилища (бивш Обржен Съд), квартира — 15 линия № 11.

ОБУЩА ОТЛИЧНИ

при Христо Богданов

ул. Цар Борис, 6 — ВАРНА.

Павлов, Тананов

ВАРНА, ул. Охридска
ОБУЩАДОЩИ СТОКИ.